

Sygn. akt V U 691/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 października 2015 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie :

Przewodniczący SSO Stanisław Pilarczyk

Protokolant Anna Sobańska

po rozpoznaniu w dniu 6 października 2015 r. w Kaliszu

odwołania S. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 5 maja 2015 r. Nr (...)

w sprawie S. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o emeryturę

- 1. Zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. z dnia 5 maja 2015 r. znak (...)w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy S. P.emeryturę od dnia 1 lutego 2015 roku.**
- 2. Zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. na rzecz wnioskodawcy S. P.kwotę 60,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.**

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 5 maja 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w O., odmówił wnioskodawcy S. P.przyznania prawa do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach, gdyż nie udowodnił on wymaganego 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach. Organ rentowy nie uwzględnił do okresu pracy w szczególnych warunkach okresu pracy wnioskodawcy jako kierownika gorzelni.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł wnioskodawca, domagając się przyznania emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach. Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wnioskodawcy wniósł o jego oddalenie.

Sąd poczynił następujące ustalenia faktyczne:

Wnioskodawca S. P.urodził się (...). Organ rentowy przyjął, iż wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 roku udowodnił 26 lat, 11 miesięcy i 24 dni okresów składkowych i nieskładkowych, w tym 2 lata, 11 miesięcy zatrudnienia w warunkach szczególnych, od dnia 1 sierpnia 1985 roku do dnia 30 czerwca 1988 roku, w (...).

(okoliczności niesporne)

W okresie od dnia 1 grudnia 1979 roku do dnia 29 lutego 2000 roku wnioskodawca był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w (...)w C. (dowód – świadectwo pracy z dnia 29 lutego 2000 roku – akta osobowe wnioskodawcy).

Z umowy o pracę z dnia 1 grudnia 1979 roku wynika, iż (...)zatrudnił wnioskodawcę w pełnym wymiarze czasu pracy w gorzelnii, jako pracownika gorzelnii (dowód – umowa o pracę – k.12 akt osobowych wnioskodawcy). Do dnia 31 lipca 1985 roku stanowisko pracy wnioskodawcy jego ówczesny pracodawca określał jako pracownik gorzelnii, od dnia 1 sierpnia 1985 roku – jako aparatowy gorzelnii (dowód – dokumenty osobowo-finansowe wnioskodawcy – akta osobowe wnioskodawcy). Od dnia 1 lipca 1988 roku Dyrektor (...)w C. powierzył wnioskodawcy funkcję specjalisty do spraw gorzelnictwa, która to funkcja wiązała się z funkcją kierownika gorzelnii (dowód – powierzenie obowiązków specjalisty do sprawy gorzelnictwa – k. 41 akt osobowych wnioskodawcy).

W zakresie obowiązków wnioskodawcy, jako specjalisty do spraw gorzelnictwa, należał nadzór nad produkcją i obrotem spirytusu, racjonalne kierowanie procesem technologicznym w celu osiągnięcia wysokiej wydajności spirytusu, uzyskiwanie wartościowego wywaru, podnoszenie wskaźników ekonomicznych, przy jak najmniejszych kosztach własnych produkcji, wykonywanie planów produkcji spirytusu, kontraktacji i skupu surowców, szkolenie przywarsztatowe całej załogi gorzelnii w zakresie zawodowym (dowód – zakres obowiązków wnioskodawcy jako specjalisty do spraw gorzelnictwa – k. 43 i 44 akt osobowych wnioskodawcy).

Od dnia 1 lipca 1988 roku do dnia 28 lutego 2000 roku wnioskodawca wykonywał, w pełnym wymiarze czasu pracy, pracę starszego specjalisty do spraw gorzelnii, sprawując funkcję kierownika gorzelnii (dowód – świadectwo pracy – k. 74 akt osobowych wnioskodawcy).

W gorzelnii, w której pracował wnioskodawca, pracowało przeciętnie 5 osób. W gorzelnii tej produkowano spirytus ze zboża, kukurydzy, ziemniaków i jabłek. Produkcja spirytusu była prowadzona przez cały rok, oprócz miesiąca lipca, kiedy to pracownicy wykorzystywali urlop wypoczynkowy, a urządzenia do produkcji spirytusu były remontowane.

Od samego początku zatrudnienia w (...) wnioskodawca, jako pracownik gorzelnii, pracował na stanowisku aparatowego. Praca aparatowego polegała na obsłudze aparatu odpędowego. Do aparatu odpędowego pompa pompowała zacier i tam, pod wpływem wysokiej temperatury, powstawała para alkoholowa, para ta skraplała się i powstawał spirytus nieoczyszczony.

Jako kierownik gorzelnii wnioskodawca nadzorował całą produkcję spirytusu, wykonując również pracę aparatowego. Nadzorował on pracę palacza, zacierowego, który przygotowywał zacier spirytusowy w specjalnej kadzi. Ponadto, jako kierownik gorzelnii – specjalista do spraw gorzelnictwa sprawdzał zawartość skrobi w ziemniakach, dokonywał analizy drożdży do produkcji spirytusu, sprawdzał kwasowość zacieru, zajmował się przyjmowaniem surowca do produkcji spirytusu, zajmował się prowadzeniem ksiąg odnośnie ilości wyprodukowanego spirytusu. Jako kierownik gorzelnii na hali produkcyjnej miał on wydzielone miejsce, gdzie zajmował się kwestiami biurowymi i prowadzeniem ksiąg rachunkowych, odnośnie ilości produkowanego spirytusu.

Wnioskodawca zamieszkiwał na terenie gorzelnii i pracę rozpoczynał jako kierownik gorzelnii o godzinie 6:00, kiedy do pracy stawał się palacz, a kończył pracę około godziny 16:00. Zdecydowaną większość swojej pracy, jako kierownik gorzelnii, spędzał na hali produkcyjnej, przy nadzorowaniu procesu produkcji spirytusu, wykonując również w razie potrzeby pracę aparatowego. Wnioskodawca jako kierownik gorzelnii był odpowiedzialny materialnie za cały proces produkcji spirytusu.

(dowód – zeznania wnioskodawcy [00:01:41][00:49:50], zeznania świadka W. B. [00:53:55][01:18:57], zeznania świadka K. K. [01:20:38][01:31:42], zeznania świadka M. S. [01:33:38][01:41:58]).

Powyższy stan faktyczny jest niesporny.

Z zeznań wnioskodawcy, zeznań świadków, którzy razem pracowali z wnioskodawcą w spornym okresie, świadectwa pracy, dokumentów osobowo-finansowych, znajdujących się w aktach osobowych wnioskodawcy, wynika, iż od dnia 1 grudnia 1979 roku do dnia 30 czerwca 1988 roku wnioskodawca pracował jako aparatowy przy produkcji spirytusu, a od dnia 1 lipca 1988 roku do dnia 28 lutego 2000 roku pracował jako specjalista do spraw gorzelnictwa, kierownik gorzelni, a pracę swą wykonywał w pełnym wymiarze czasu pracy.

Sąd zważył co następuje:

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz. U. z 2015 roku poz. 748 j.t.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego art. 32, jeżeli w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy tj. 1 stycznia 1999 roku osiągnęli:

1. okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, wymaganych w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat dla kobiet i 65 lat dla mężczyzn

oraz

2. okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 tej ustawy.

Emerytura ta przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego, albo złożenia wniosku o przekazaniu środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym za pośrednictwem Zakładu na dochody budżetu państwa.

Zgodnie z art. 32 ust. 1 cytowanej ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczonym, będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionym w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w niższym wieku emerytalnym niż określona z art. 27 pkt. 1. Stosownie do treści art. 32 ust. 2 przytoczonej ustawy, dla celów ustalenia uprawnień do emerytury w obniżonym wieku, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości, lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Szczegółowe warunki uzyskania dochodzonego świadczenia reguluje rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 roku, Nr 8, poz. 43, ze zmianami). Zgodnie z treścią § 1 ust. 1 tego rozporządzenia stosuje się je do pracowników wykonujących pracę w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, wymienione w jego § 4 – 15, oraz w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia.

Okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu, są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku (§ 2 ust. 1 powołanego rozporządzenia). Okresy pracy w powyższych okolicznościach stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy (§ 2 ust. 2 cytowanego rozporządzenia). Według § 3 cytowanego rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudnienia”, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia. Zaś po myśli § 4 ust. 1 rozporządzenia pracownik, który wykonywał pracę w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

1. osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn;

2. ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Wykonywanie pracy w szczególnych warunkach powinno być stwierdzone przez pracodawcę w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, lub w świadectwie pracy, to w orzecznictwie powszechnie przyjmuje się możliwość dowodzenia okoliczności szczególnego charakteru lub szczególnych warunków pracy wszelkimi znanymi prawnym procesowemu dowodami (por. Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1984 roku, II UZP 998/84, Lex Polonica nr 321128).

W postępowaniu sądowym, toczącym się z odwołania ubezpieczonego od decyzji organu rentowego, dopuszczalne jest przeprowadzenie wszelkich dowodów dla wykazania okoliczności, mających wpływ na prawo skarżącego do świadczenia i to zarówno wtedy, gdy pracodawca wystawił świadectwo pracy, a Zakład Ubezpieczeń Społecznych kwestionuje jego treść, jak i wówczas, gdy dokument taki z żadnych przyczyn nie może być sporządzony (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 14 grudnia 2004 roku, III AUa 2472/03, Lex nr 151770).

Również w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 1996 roku (II URN 3/95, OSNP 1996/16/239) podniesiono, iż w postępowaniu przed Sądem Pracy i Ubezpieczeń Społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokości mogą być udowodnione wszelkimi środkami dowodowymi przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego. Ograniczenia dowodowe zawarte w § 22 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno- rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń dotyczy postępowania wyłącznie przed tymi organami. Podobny pogląd wyraził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 grudnia 2006 roku (I UK 179/06), Lex nr 342283).

Postępowanie dowodowe przed sądem rozpoczynającym sprawę z zakresu ubezpieczeń społecznych regulowane jest przepisami kodeksu postępowania cywilnego zawierającymi odstępstwa od ogólnych zasad postępowania dowodowego, z uwzględnieniem dążenia do pełnego wyświetlenia podłoża sprawy, oraz wszechstronnego rozważenia wszystkich kwestii spornych. Nie są w tym zakresie wyłączone, w związku ze staraniami o ustalenie prawa do wcześniejszej emerytury, wątpliwości, co do oceny warunków wykonywania pracy, które mogą być usunięte za pomocą wszelkich środków dowodowych (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 30 marca 2000 roku, II UKN 446/99, OSNAPiUS 2001, nr 18, poz. 562; z dnia 8 kwietnia 1999 roku, II UKN 619/98, OSNAPiUS nr 11, poz. 439, OSP 2002 nr 2, poz. 26 z glosą aprobującą T. Binczyckiej - Majewskiej; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1984 roku, III UZP 6/84, Lex nr 14625 i z dnia 21 września 1984 roku, III UZP 48/84, Lex nr 14630).

Natomiast w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 2007 roku (I UK 306/06, Lex nr 47005) podkreślono, iż emerytura z tytułu zatrudnienia w szczególnych warunkach przysługuje z tytułu wykonywania konkretnego zatrudnienia, ujętego w odpowiednich wykazach cytowanego wyżej rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku. Osoba taka, wykonująca pracę w szczególnych warunkach wymienioną w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli osiągnęła wiek 60 lat – mężczyźni (55 lat kobiety) oraz ma wymagany okres zatrudnienia, w tym 15 lat w szczególnych warunkach. Natomiast w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 21 kwietnia 2004 roku (II UK 3377/03, OSNP 2004/22/392) podkreślono, iż „skutki prawne wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze określone są w ustawie z dnia 17 grudnia 1998 roku i utrzymanym jej przepisami w mocy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze”. W wyroku Sądu Apelacyjnego w Wrocławiu z dnia 19 kwietnia 2012 roku (III AUa 222/12, Lex nr 1171355) podniesiono, iż dla uznania konkretnego rodzaju lub stanowiska pracy za pracę wykonywaną w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze decydujące znaczenie ma to, czy jest to praca wymieniona w rozporządzeniu z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U, Nr 8, poz. 4 ze zmianami) oraz w wykazach stanowiących załącznik do tego rozporządzenia, natomiast wykazy stanowisk ustalane przez właściwe podmioty w odniesieniu do podległych zakładów pracy mają jedynie charakter techniczno-porządkujący. Natomiast w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2010 roku (I UK 324/09, Lex nr 1001287) podniesiono, iż § 1 ust. 2 i 3 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U, Nr 8, poz. 43 ze zmianami) nie mogą być interpretowane w ten sposób, że pracownicy zatrudnieni na stanowiskach nie wymienionych w wykazach branżowych nie mają prawa do świadczeń

emerytalnych przysługujących ze względu na wykonywanie pracy w szczególnych warunkach, pomimo tego, że pracę taką faktycznie wykonywali. W uzasadnieniu tego wyroku Sąd Najwyższy podniósł, iż regulacja zawarta w § 1 ust. 2 i 3 rozporządzenia, uprawniająca wymienione w nich podmioty do sporządzenia w podległych i nadzorowanych zakładach pracy wykazów stanowisk pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B, nie rozszerzała ani nie ograniczała uprawnień pracowników, gdyż wykazy branżowe musiały być dostosowane do treści załączników do rozporządzenia i co do zasady stanowiły jedynie konkretyzację zakresu prac objętych tym rozporządzeniem w poszczególnych resortach i należących do nich zakładach. Inaczej rzecz ujmując, § 1 ust. 2 i 3 rozporządzenia nigdy nie mogły być interpretowane w ten sposób, że pracownicy zatrudnieni na stanowiskach nie wymienionych w wykazach branżowych nie mieli prawa do świadczeń emerytalnych przysługujących ze względu na wykonywanie pracy w szczególnych warunkach, pomimo tego, że pracę taką faktycznie wykonywali. Wymienione przepisy z jednej strony odnosiły się do prowadzenia dokumentacji, na podstawie której pracodawca zobowiązany był z mocy § 2 ust. 2 rozporządzenia do stwierdzenia okresów wykonywania pracy w warunkach szczególnych, z drugiej natomiast – uwzględniając specyfikę danego resortu i wchodzących w jego skład zakładów – określały szczegółowo stanowiska pracy, na których występowały rodzaje pracy wymienione w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia. W tym tylko zakresie zarządzenie resortowe może być pomocne przy ocenie charakteru i kwalifikacji prac o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia w rozumieniu art. 32 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach. Te właśnie kryteria decydują bowiem o zakwalifikowaniu prac danego rodzaju do prac wymienionych w wykazie A lub B załącznika do rozporządzenia, których wykonywanie uprawnia – na podstawie art. 32 ust. 1 tej ustawy – do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym, przy uwzględnieniu stopnia ich wpływu na wcześniejszą utratę zdolności do wykonywania zawodu. Dalej Sąd Najwyższy podniósł, że zarządzenia resortowe nie mieszczą się w kategorii źródeł powszechnie obowiązującego prawa (art. 87 Konstytucji RP), mają charakter wewnętrzny i obowiązują tylko jednostki organizacyjne podległe organowi wydającemu te akty, a w konsekwencji nie mogą stanowić podstawy decyzji wobec obywateli, osób prawnych oraz innych podmiotów (art. 93 ust. 1 i 2 Konstytucji RP).

Stanowisko Sądu Najwyższego w całości poparł Sąd Apelacyjny w Lublinie w wyroku z dnia 24 kwietnia 2013 roku (III AUa 238/13, Lex nr 1313374) podnosząc, iż źródłem prawa do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach jest ustawa z 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jak i rozporządzenie z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zmianami). Nie jest nim natomiast zarządzenie resortowe, jako że nie stanowi źródła prawa – art. 87 Konstytucji RP.

Dla oceny czy pracownik pracował w szczególnych warunkach nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego stanowiska, tylko rodzaj powierzonych mu prac. Praca w szczególnych warunkach, to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy), w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnym charakterze (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 czerwca 2010 roku, II UK 21/10, Lex nr 619638; wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 16 lutego 2012 roku, III AUa 1797/11, Lex nr 1130404).

W wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 20 września 2012 roku (III AUa 205/12, Lex nr 1220575) podniesiono, iż kwestia podległości danego pracodawcy określonej ministrowi, nie ma przesądzającego znaczenia przy ustalaniu wykonywania pracy w szczególnych warunkach, gdyż decyduje przyporządkowanie określonej, w wykazie rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, pracy do danej branży przemysłowej, a nie kwestia przynależności pracodawcy do danego resortu.

W wykazie A, stanowiącym załącznik do wspomnianego rozporządzenia, w pozycji 33 działu IV „W chemii” wymienia się produkcję alkoholu. Pomocniczo można odwołać się do przepisów resortowych, wydanych w oparciu o § 1 ust. 2 tegoż rozporządzenia, w niniejszej sprawie do zarządzenia Nr 16 Ministra Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki

Żywnościowej z dnia 31 marca 1988 roku w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. Urz. Min.R.iG.Ż. Nr 2 poz. 4). W części A załącznika nr 1 do tego zarządzenia, określającego stanowiska uprawniające do niższego wieku emerytalnego m.in. w przemyśle spirytusowym i drożdżowym, w dziale IV „w chemii” wymienione zostały w punktach 1, 2 i 3 pozycji 33 stanowiska aparaturowe urządzeń destylacyjnych, aparaturowego produkcji spirytusu i fermentowego.

Natomiast w cytowanym wykazie A rozporządzenia, w dziale XIV – prace różne, jako praca w szczególnych warunkach wymieniona jest kontrola międzyoperacyjna, kontrola jakości produkcji i usług oraz dozór inżynieryjno-techniczny na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie.

W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2015 roku (III UK 77/14, Lex nr 1677807) podkreślono, iż okres wykonywania pracy, polegającej na dozorze inżynieryjno-technicznym, na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie A załącznika do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku, w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 ze zmianami), jest okresem uzasadniającym prawo do świadczeń na zasadach przewidzianych w rozporządzeniu, niezależnie od tego, ile czasu pracownik poświęca na bezpośredni dozór pracowników, a ile na inne czynności administracyjno-biurowe, ściśle związane ze sprawowanym dozorem (kontrolą) i stanowiące jego integralną część.

Wnioskodawca, pracując w pełnym wymiarze czasu pracy, jako aparaturowy produkcji spirytusu, od dnia 1 grudnia 1979 roku do dnia 30 czerwca 1988 roku wykonywał pracę w szczególnych warunkach, o której mowa w wykazie A dział IV poz. 33, a pracując jako specjalista do spraw gorzelnictwa – kierownik gorzelni wykonywał pracę w szczególnych warunkach, o której mowa w wykazie A dział XIV poz. 24, czyli kontrolował on jakość produkcji spirytusu na wszystkich jej etapach.

Również Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 3 kwietnia 2014 roku (III AUa 1425/13, Lex nr 1466880) i Sąd Okręgowy w Elblągu w wyroku z dnia 23 lipca 2014 roku (IV U 128/13, Portal Orzeczeń Sądów Powszechnych) jako pracę w szczególnych warunkach zaliczono prace kierownika gorzelni, podkreślając, iż jest to praca, o której mowa w wykazie A dział XIV poz. 24.

Tak więc na dzień 1 stycznia 1999 roku wnioskodawca udowodnił daleko ponad 15-letni okres pracy w szczególnych warunkach. Na dzień 1 stycznia 1999 roku wnioskodawca udowodnił również ponad 25-letni okres składkowy i nieskładkowy, ma ukończone 60 lat, nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego, a więc wykazał wszystkie przesłanki do przyznania mu prawa do emerytury.

Na podstawie art. 129 ust. 1 cytowanej wyżej ustawy o emeryturach i rentach, emeryturę wnioskodawcy należało przyznać od dnia 1 lutego 2015 roku, a więc od miesiąca, w którym zgłosił on wniosek o emeryturę, gdyż 60 lat ukończył (...).

W tym stanie rzeczy, zgodnie z art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., zaskarżona decyzja organu rentowego podlegała zmianie i orzeczono jak w punkcie 1 wyroku.

O kosztach postępowania orzeczono zgodnie z art. 8 k.p. i § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku, w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu przez radcę prawnego (Dz. U. z 2013 roku poz. 490 j.t. ze zmianami).